

noget. Statsbanen slaar jo en stor Bugt mod Syd, og den nordfynske Bane en stor Bugt mod Nord, og naar man anlagde en Bane fra Middelfart ned efter Odense med en Sidelinie til Bogense, vilde det blive den korteste Strækning. Jeg vil blot foreløbig henstille dette til Overvejelse, naar man vil gaa til et Dobbeltspor over Fyn, idet en saadan Bane kunde tage en Del af Trafikken ved at dele den ved Odense.

C. Ravn: Jeg skal begynde med at udtale min Paaskønnelse af den udmærkede Anbefaling, som det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann) gav til Bevillingen til Dekorationen af Viborg Domkirke. Jeg gaar for Resten ud fra, at Tinget allerede i Forvejen var tilstrækkelig venligsindet over for denne Bevilling, eftersom man i Fortiden har givet foreløbige Bevillinger, som næsten med Nødvendighed kræve denne; men jeg antager, at det ærede Medlems udmærkede Anbefaling har hjulpet til, hvis der endnu skulde være Medlemmer, som ikke vare overbeviste om dens Rigtighed.

Til den højtærede Trafikminister vil jeg udtale, at jeg tror, at det vil være klogt baade af ham og Tinget her, at der, trods det, at Sagen ligger i en Kommissions Hænder, blev gjort noget for det mindre lønnede, underordnede Personale ved Statsbanerne, og for at det fik en Forhøjelse af sin Løn paa den ene eller den anden Maade. Det er jo sikkert, at der er Forhold der, som burde rettes, og jeg tror, at man ikke behøver ligefrem at gaa til en Lønningslov, men at man kan komme til Hjælp paa anden Maade, f. Eks. ved et Dyrtidstillæg.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det egentlig for at efterlyse en Sag, der er en gammel Bekendt her i Tinget; man ved nemlig ikke, hvor den er bleven af. Det er en Bevilling til Sparkær Kirke. Denne Sag har staaet paa Finansloven i mange Aar, men er bleven nægtet fremmet af forskellige Grunde. Sidst fik vi det Svar af den forrige Kultusminister, at det var, fordi man vilde vente, indtil den opsamlede Tiende af de to Sogne, der skulle lægges sammen, nemlig Gammelstrup og Borris, blev saa stor, at en Præstegaard kunde opføres derfor. Men denne Grund finder jeg aldeles utilfredsstillende, thi man behøver ikke at vente med Opførelsen af en ny Kirke, indtil der kommer en ny Præstegaard, og der kan ansættes en selvstændig Præst. Den nuværende Præst vil

for det Vederlag, han har, være villig til at forrette Tjeneste i Sparkær lige saa vel paa det ny Sted som paa det gamle. Jeg ved nu, at en Komite, der er nedsat om Sagen, har arbejdet paa at faa et Forslag frem, og jeg havde haabet efter de Udtalelser, der ere faldne, særlig fra den tidligere Kultusminister, at Sagen var bleven optagen paa Finansloven. Jeg tror, at der er to Grunde, der tale for, at Sagen snarlig maa løses. Den første Grund er den, at den nuværende Kirke virkelig er saa brøstfældig, at Ejerne blive nødte til snarest muligt at koste en temmelig stor Sum paa den, hvis den skal bruges; men disse Penge ville jo være spildte, dersom man senere kom til at flytte Kirken. Den anden Grund er den, at naar Beboerne, der eje Kirken — det er for Resten grumme faa, og de repræsentere højst 32 Tdr. gammelt Hartkorn, som er tiendeydende til denne Kirke — have gjort en saadan Kraftanstrengelse, at de i deres Andragende tilbyde at yde et Tilskud, der er dobbelt saa stort som det, de tidligere efter moden Overvejelse mente at kunne bære, er der al Føje til at lade Sagen komme op. Men muligvis er den kommen for sent til Ministeriet. Da den ærede Minister nikker, er det altsaa Grunden til, at der ikke findes noget derom paa Finanslovsforslaget. Jeg vil dog henstille til den ærede Minister, at der paa et senere Stadium maa blive gjort saa meget for Sagen som muligt.

Medens vi have hørt Bebudelse af flere forskellige Lovforslag, har jeg ikke hørt noget om, at man tænker paa at komme frem med et Forslag, som flere Gange har været fremme, nemlig et Forslag til en Fiskerilov. Jeg kan godt forstaa, at Regeringen efter den Stilling, Sagen i Fjor fik, mulig mener, at der bør ventes, idet det lader til, at der er et stort Hovedpunkt, hvorom der er saa forskellige Meninger, at en Gennemførelse af Loven ikke er mulig; men jeg vil tillade mig at henstille, hvad jeg for Resten har gjort en Gang tidligere, om det ikke er muligt at faa en Ændring i den nuværende Fiskerilov, hvorved en af de allerværste Mangler i denne kunde afhjælpes, nemlig med Hensyn til Fiskernes Forhold til de saakaldte laasede Vande. Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvor generende det er for Fiskerne i det hele taget, det har jeg gjort tidligere, men jeg vil henstille til den nuværende ærede Landbrugsminister, om han ikke vil tage under Overvejelse at bringe dette Punkt ud af Verden.